

[Carl P. Jensen.]

skal være en læge med bolighygiejnisk sagkundskab. Det findes vel også, uden at man behøver at være medicinaldirektør, for med al respekt for det høje embede, som jeg sagde før, behøver det formentlig ikke at være en absolut forudsætning for at kunne bestride det, at den pågældende også er indehaver af denne særlige bolighygiejniske sagkundskab. For mig er det afgørende, at den pågældende ikke skal være født medlem. Derudover har jeg ingen indvendinger at gøre. Jeg vil gerne understrege, at jeg finder det rigtigt, at det skal være en læge og ikke en jurist.

Lorentzen: Til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen har jeg ikke mange bemærkninger at gøre ud over, at det ærede medlem vist har misforstået mig i nogen grad. Jeg har netop ikke kritiseret lovforslagets bestemmelser om boligtilsynsrådet — det var vist det ærede medlem, der gjorde det — men jeg har sagt, at når man ligefrem prikker stærkt i mig, kan jeg naturligvis nok se, at en jurist nok var lige så godt eller bedre kvalificeret til at sidde på formandsposten. Det er ikke helt det samme.

I øvrigt skal jeg som helhed ikke sige meget om det spørgsmål, for det har ikke den store betydning for mig, som det åbenbart har for det ærede medlem hr. Carl P. Jensen. Jeg kan dog ikke lade være med at konstatere, at det ærede medlem hr. Lanung og undertegnede vel nok er de to ordførere, der er gået mest ind for den højtærede boligministers forslag. Ja, det gør den højtærede boligminister ondt, at det er således. Det ærede medlem fra socialdemokratiet hr. Carl P. Jensen plæderede nemlig i virkeligheden for kommissionsmindretallets indstilling, og den er ikke den, den højtærede boligminister har fulgt, men ministeren er jo en tænksom mand, der drager sine egne slutninger og ikke behøver sådan ligefrem at følge mindretallets i tilfælde, hvor han ikke finder det økonomisk forsvarligt eller i det hele taget forsvarligt af den ene eller anden grund.

Jeg vil meget gerne slutte diskussionen om boligministeriets overskridelser, men da den højtærede minister, naturligvis på min foranledning, var inde på det, må jeg henvise

til de udtalelser, jeg fremsatte under debatten om boligstøtteloven. Jeg kunne have gjort det meget skarpere, end jeg gjorde, for jeg vidste meget vel, hvilke forudsætninger der var til stede, da f. eks. det konservative folkeparti tilsluttede sig forliget om beløbet 335 mill. kr. o. s. v. Hvis man vil se efter i boligministeriets egne arkiver, vil man se, at man i den første tid taler om det „rådighedsbeløb“, der er stillet til disposition, men så bliver man klar over, at der er en overskridelse på 20-30 pct., så duer det ikke at bruge „rådighedsbeløbet“, og så finder man på at sige „tilsagnsbeløbet“. Så kommer det til at harmonere. Skal vi ikke lade det være slut og så håbe på, at boligministeriet mener det samme som vi andre: at når der står 335 mill. kr. i en lov, betyder det 335 mill. kr. og ikke noget som helst andet.

Med hensyn tillanddistrikterne vil jeg gerne sige, at jeg ikke har talt imod det, der står i boligtilsynslovforslagets kapitel VII. Det har jeg tiltrådt på mit partis vegne. Det, jeg har villet advare imod, var det, den højtærede minister var inde på i sin fremsættelsestale, idet han, hvis jeg har forstået det rigtigt, ønskede, at de andre kapitler blev udvidet til også at gælde landdistrikterne.

Hvad angår det ærede medlem hr. Sandau, må jeg indrømme, at jeg ikke helt var i stand til at opfatte, hvad han sagde. Det gik så hurtigt, vi skulle også passe på klokken, så jeg fik ikke helt fat i, hvad det ærede medlem sagde, selv om det sikkert var meget vel gennemtænkt. Det er ikke det, jeg kritiserer, det er måske også min egen opfattelsesevne, der ikke har slået til, men jeg vil gerne have lov til at sige, at det forekommer mig, at der var toner, som i hvert fald er mig fuldkommen fremmede. Det var noget om, at der var noget, der skulle sikres i 100 år, og så skulle det falde tilbage til samfundet. Jeg kunne ikke rigtigt kapere det, men nu kan jeg jo læse det i Folketingstidende. Det har måske været meget godt, alt det, der blev sagt.

Adolph Sørensen: Det ærede medlem hr. Lorentzen mente at kunne påvise en difference i de varmegrader, hvormed lovforslagene var modtaget af de forskellige ordførere, og også, at forslagene med størst begejstring var modtaget af det ærede